

Sygn. akt II K 1781/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 lutego 2014 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Andrzej Muszka

Protokolant: Grzegorz Kosowski

przy udziale **Asesora Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze** – Urszuli Gierulskiej

po rozpoznaniu w dniu 05.02.2014r.

sprawy **C. C.**

syna K. i M. zd. C.

urodzonego w dniu (...) w P.

oskarżonego o to, że:

w okresie od 27 lutego 2011 roku do 29 maja 2013 roku we W. korzystając z przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności na mocy postanowienia Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 23 sierpnia 2010 roku sygn. akt IV Kow 1216/10/pr., bez usprawiedliwionej przyczyny nie powrócił do Zakładu Karnego nr 1 celem dalszego odbywania kary

to jest o przestępstwo określone w art. 242 § 3 kk

I. uznaje oskarżonego **C. C.** winnym popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w części wstępnej wyroku tj. występku z art. 242 § 3 k.k. i za to na podstawie art. 242 § 3 k.k. wymierza mu karę 80 /osiemdziesięciu/ stawek dziennych grzywny ustalając wysokość stawki na kwotę 10 /dziesięciu/ złotych;

II. na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 2 k.k. warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **C. C.** kary grzywny na okres próby wynoszący 2 /dwa/ lata;

III. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego **C. C.** od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych;

Sygn. akt II K 1781/13

UZASADNIENIE

C. C. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 10 czerwca 2006 r. w sprawie VII K 713/06 na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności za czyn z art. 178a§2 kk. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 19 listopada 2009 r. w sprawie zamieniono powyższą karę na zastępczą karę 90 dni pozbawienia wolności.

dowód: dane o karalności k. 11, wyrok k. 20,

Postanowieniem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 23 sierpnia 2010 r. zarządzono przerwę w odbywaniu przez **C. C.** powyższej kary, której okres upływał 24 lutego 2011 r. Powodem udzielenia przerwy był fakt, iż skazany cierpiał na wzmożone ciśnienie śródgałkowe, wymagające dalszego leczenia okulistycznego, które nie mogło być prowadzone w warunkach pozbawienia wolności. W tym samym dniu **C. C.** podpisał w Areszcie Śledczym w J. informację o

terminie, w którym winien zgłosić się do Zakładu Karnego, zawierającą również pouczenie o odpowiedzialności karnej za zaniechanie powrotu do Zakładu Karnego.

dowód: zeznania świadka L. S. k. 7, postanowienie k. 2-3, pouczenie k. 4,

Pomimo upływu okresu przerwy, C. C. nie zgłosił się w okresie od 27 lutego 2011 r. do 29 maja 2013 r. do Zakładu Karnego we W., gdzie miał kontynuować odbywanie kary pozbawienia wolności. 29 maja 2013 r. skazany ponownie rozpoczął odbywanie kary pozbawienia wolności. W okresie, w którym nie odbywał kary pozbawienia wolności, przebywał stale w schronisku im. (...) w J., korzystając z zasiłku przyznanego przez Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej w C.

Dowód: zeznania świadka L. S. k. 7, decyzje MOPS k. 104-109, zaświadczenie k. 110

Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W toku postępowania przygotowawczego wyjaśnił, że karę odbywał w J., nie W.. Również w toku postępowania sądowego oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień.

SĄD ZWAŻYŁ CO NASTĘPUJE:

Wyjaśnienia oskarżonego w których przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu zasługiwały na przydanie waloru wiarygodności. Pozostają one w zgodzie z treścią zarówno zgromadzonej dokumentacji związanej z orzeczeniem wobec oskarżonego kary ograniczenia wolności, jej zamianą na zastępczą karę 90 dni pozbawienia wolności, przerwą w odbywaniu kary wynikającą ze złego stanu zdrowia skazanego oraz powrotem skazanego do Zakładu Karnego, jak i zeznaniami świadka L. S., posiadającego stosowną wiedzę w tym przedmiocie z racji wykonywanej funkcji w wymienionym Zakładzie Karnym. Mając na uwadze, iż tak zgromadzony materiał dowodowy wzajemnie ze sobą korespondował, Sąd uznał go za polegający w pełni na prawdzie i korzystając z jego treści odtworzył powyższy stan faktyczny w sprawie. Zgromadzone w aktach postępowania dowody z dokumentów zostały sporządzone przez upoważnione do tego osoby, w przewidzianej prawem formie. Również i z tych względów mogły zatem stanowić podstawę ustaleń stanu faktycznego.

Sąd nie skorzystał z treści zeznań świadka D. R., które nie wniosły istotnych z punktu widzenia postępowania okoliczności. Na marginesie tylko można wspomnieć, iż poinformowała ona, już w listopadzie 2011 r., o fakcie przebywania oskarżonego w jednym z (...) schronisk. Informacja ta nie przełożyła się jednakże na jakiegokolwiek działania organów ścigania, poza dołączeniem protokołu przesłuchania świadka do akt postępowania.

W ocenie Sądu zarówno wina jak i sprawstwo oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu nie budzą wątpliwości. Swoim zachowaniem wypełnił znamiona przestępstwa z art. 242§3 k.k. Oskarżony wiedział, że na wolności przebywa wyłącznie na podstawie udzielonej mu przez Sąd Okręgowy przerwy w odbywaniu kary, co więcej, osobiście podpisał dokument wskazujący na datę, w której miał on wrócić do Zakładu Karnego. Przebywając w tym czasie w Schronisku im. (...) świadomie zatem nie powracał do Zakładu Karnego, przebywając na wolności bez usprawiedliwionej przyczyny.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd wziął pod uwagę, iż przez znaczący okres utrudniał on prawidłowe wykonanie zapadłego orzeczenia Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze. Z drugiej strony, nie uszło uwadze Sądu, iż wykonywana kara była karą krótkotrwałą, orzeczoną za czyn o niskim stopniu społecznej szkodliwości. Utrudnienie ze strony oskarżonego nie było przy tym znaczne, gdy mieć na uwadze, że przebywał przez cały okres objęty zarzutem w doskonale znanej organom ścigania placówce, korzystając przy tym z wyjątkowo łatwego do ustalenia dla organów ścigania świadczenia pieniężnego wypłacanego przez MOPS. W przypadku zatem podjęcia zupełnie podstawowych czynności przez organy ścigania, mających na celu przymusowe doprowadzenie oskarżonego do Zakładu Karnego, a to weryfikacji treści zeznań siostry oskarżonego, czy zwrócenia się do MOPS o podanie stosownych informacji, przymusowe doprowadzenie oskarżonego mogłoby zostać wykonane niezwłocznie po zakończeniu okresu próby. Na tej podstawie stopień społecznej szkodliwości czynu uznać należało za nieznaczny, jednakże wyższy niż znikomy.

Jako okoliczność łagodzącą po stronie oskarżonego Sąd potraktował fakt, iż przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Jako okoliczność obciążającą należało niewątpliwie potraktować uprzednią karalność oskarżonego, jak i długi okres o który przekroczył datę powrotu do zakładu karnego. Nie można jednakże w tym miejscu pominąć faktu, iż skazanie oskarżonego miało miejsce w 2006 r. i dotyczyło ono czynu z art. 178a§2 kk.

Łącząc wymienione wyżej okoliczności z dyrektywami wymiaru kary z art. 53 § 1 i 2 kk, w szczególności stopniem społecznej szkodliwości czynu i stopniem winy oskarżonego, Sąd uznał, że odpowiednią karą orzeczoną wobec niego będzie kara 80 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu jednej stawki dziennej w kwocie dziesięciu złotych. Z całą pewnością tak wymierzona kara nie będzie nadmierną dolegliwością dla oskarżonego, skoro pomimo istnienia wymienionych okoliczności mających wpływ na stopień społecznej szkodliwości, jest ona karą najłagodniejszą z katalogu kar przewidzianych za powyższy czyn, a nadto wymierzona w dolnych granicach ustawowego zagrożenia. Sąd wnioskował, że nie jest konieczne wymierzanie kary surowszej, by osiągnięte zostały cele postępowania i cele kary. Orzeczona kara winna spełnić stawiane przed nią zadania zarówno w świetle oddziaływania wychowawczego, jak i zapobiegawczego, przy tym będzie adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości i stopnia winy, zatem spełni wszystkie wymogi stawiane przed nią przez przepisy karne.

Wysokość stawki dziennej podyktowana była minimalnymi możliwościami zarobkowymi oskarżonego, który posiadając stałe utrzymanie w w/w placówce, może wykonywać drobne prace dorywcze.

Kara orzeczona względem oskarżonego umożliwia skorzystanie z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia jej wykonania. Sąd na podstawie całokształtu okoliczności sprawy i kierując się przesłankami określonymi w art. 69 § 1 i 2 kk, wnioskował, że można pozytywnie prognozować, iż mimo niewykonania orzeczonej kary oskarżony nie popełni w przyszłości przestępstwa, zaś przedmiotowe zdarzenie miało charakter li tylko incydentalny. W ocenie Sądu, zważywszy na uprzednią karalność oskarżonego, zasadnym było wyznaczenie dwuletniego okresu próby. Orzeczenie takiej kary z całą pewnością odniesie efekt wychowawczy i zapobiegawczy, dając możliwość pełnej weryfikacji postawionej prognozy.

Mając na uwadze sytuację majątkową oskarżonej Sąd zwolnił ją, stosownie do treści art. 624§1 kpk od ponoszenia kosztów procesu, uznając, obciążenie oskarżonego tymi kosztami byłoby dla niego zbyt uciążliwe.